

Két szentmise között

Varga László, plébános atya (Kaposvár) a Budapest, Városmajori Plébánián rendezett Missziós Hét alatt elhangzott három szentbeszédében igen sok és mély gondolatot és egy-két komoly feladatot adott mind-egyikünknek. Egyik, rendszeresen ismétlődő feladat: *Vizsgáljuk meg, hogy betölti-e örömmel lelkemet, ha Jézusra gondolok?*

Belsőnk ilyen vizsgálata mellett jó tudnunk a hívő ember lelki készenlétéről, hogy *szentmisétől szentmiséig kell élnünk*, abból merítve, közte azt megélve, mely során sok-sok kegyelem ajándékot kapunk. Sajnos ezeket általában elherdáljuk. Pedig minden szentmise után újból és újból kezdődik életem szentmiséje, melyben első lépés a bűnösségem felismerése, melyben ki kell, hogy tudjam mondani: Uram irgalmazz, Uram kegyelmezz! Ez után már át tud járni Isten szeretete, különösen, ha kérem is azt.

Két szentmise között imádkozni kell az életet, és élni kell az imát.

Hétköznapjainkban, két szentmise között, mint az emmauszi tanítványok, általában mi sem ismerjük fel Jézust, aki velünk van, velünk járja hétköznapjaink útjait. Pedig Jézus velünk jár állandóan. Hányszor gondoltunk arra, hogy megszólítsuk: „Jó, hogy itt vagy velem Jézusom, gyere, segíts, hogy itt, most megoldódjon ez a problémám.” És utána adjak hálát az ő jelenlétéért, közreműködéséért – még akkor is, ha nem pont úgy történt minden, ahogy én elképzeltem.

A média belénk sulykolja, hogy, legalább egy kicsit szeressük a függetlenségünket, az Istentől való függetlenségünket is! Pedig Éva ha nem függetlenül, saját magában döntött volna az alma ügyében, nem bukott volna el.

Szent Ágoston mondta: „Nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik benned Istenünk”. De egyben nyugtalan Isten szíve, amíg bennünk meg nem nyugszik. A szeretet egyesülni akar azzal, akit szeret.

Vagyunk-e elég tiszta szívűek, hogy boldogok lehessünk – Krisztus tanítása szerint. Kik a tiszta szívűek? Akik nem magukban, az emberi dolgokban hisznek, hanem Jézusban. *Jézus a tanítványokat a bűneik miatt nem bántotta, de a kicsiny hitűségük miatt többször is.* Önmagukban, tudásukban, ügyességükben jobban bíztak, mint a velük levő Istenben. A tapasztalatunk sokkal többet jelent számunkra is, mint amit Isten

megígért és meg is valósított, melyről az apostolok tanúságot tesznek. Tudunk-e váltani, és Istenre sokkal jobban ráhagyatkozni?

Merünk-e szembenézni magunkkal, vagy inkább órákon át nézzük a TV-t, vagy álmainkban ringatózunk. *Nézzünk szembe valóságunkkal, hogy Isten megtisztíthasson, felemelhessen*, hogy az igazi szeretet megszülethessen bennünk, egyenként mindenkiben. Ez csak az összetöretés által valósulhat meg, ahogy Krisztus is az Ostyában megtöretik, hogy kiosztható legyen mások számára.

Az életünk Istennek bemutatott szeretet áldozat kell, hogy legyen. Csak a megtörés, megtöretés révén tudjuk magunkat, szeretetünket tovább adni másoknak, sokaknak.

Ezért lett a Szentostyában eggyé velünk, hogy bennünk Jézus cselekedhessen. Így messzire vezethet bennünket Jézus, egészen az ellenség szeretetig. Engedjük, hogy Jézus szolgálhasson a hétköznapijaimban nekem is.

Ha hiszünk abban, hogy az életünk állandóan Isten jelenlétében zajlik, hogy semmi sem történik az Ő szeretet jelenléte nélkül, akkor kezd derengeni valami, felismerhetjük, hogy az életünk sokkal több annál, mint amit sejtünk, egy csodálatos misztérium része.

Isten arra rendelt minket, hogy feddhetetlenek és szentek legyünk. Ez csak úgy lehet, ha a kudarcnak és a halálnak az értelmét is fel tudom fedezni, és ez új távlatot nyit az életemben. Nekünk szabadságunk van arra, hogy így nézzük az életünket.

Az életszentség nem a tökéleteseknek fenntartott út. Jézus egyértelműen kéri mindenkitől, hogy legyen szent, a rátermettségtől függetlenül. Az életszentségem alapja az Atya gyermekése, a Szentlélek ereje, akit elküldött Jézus, aki itt van közöttünk. Ha erről a lehetőségről lemondok, akkor az emberi élet teljességének lehetőségéről mondok le. De ha a Mennyei Atya szeretetére hagyatkozom, akkor Ő szentté tehet engem a Lelke által. Én önerőből erre képtelen vagyok.

Minden szentmisében átadja az életét nekünk az Atya. Jézus állandóan hív minket: „Gyere, ajánld fel magadat a Mennyei Atyának”. Ha ezt meg merem tenni, akkor megtörténik a csoda, Isten szentté fog tenni engem.

„Tedd az életünket neked szentelt örök áldozattá” hangzik el a szentmisében. Ajánljuk fel életünket, ezzel lemondunk magunkról, kiszolgáltatjuk magunkat. Ettől sajnos félünk, rettegünk. Bár milliószor elimádkoztuk: „szenteltesd meg a Te neved”, mégis a saját nevünket szenteljük meg. Hagyjuk végre, hogy szentté tehessen minket, mert csak akkor

tudjuk megszentelni az Ő nevét. És Ő beteljesíti életünket. A megkeresztelt ember élethivatása, hogy szent legyen, erre van szüksége az Egyháznak és a világnak is. Az életszentséget azonban csak Isten kegyelmének erejével lehet megélni! Szentnek lenni csak alázattal lehet. A gőg eltávolít Istentől, *csak alázat által válhatunk szentté*. Sokszor elmondjuk a Miatyánkban az Istennek, hogy „legyen meg a Te akaratod”, és mégsem merjük komolyan venni a felajánlásunkat. Isten csak akkor cselekszik, ha őszintén tudom kimondani, hogy felajánlom Neki magamat egészen eléggő szeretet áldozatként! A hálaadásunk se maradjon el.

Az életszentség nem erény verseny. Szent Benedek szerint csak lefelé visz a lépcső, *minél inkább Isten szerint akarok élni, annál mélyebbre fog vinni az Úr az alázat- és szeretet gyakorlatokban*.

Az alázatos ember olyannak fogadja el magát, amilyen valójában. Bűnös és szent egyszerre. Egyedül a Szűzanya és Jézus, aki bűnt nem követett el soha. A keresztségünktől fogva a szent is lakik bennem, ezért egyszerre bűnös és szent vagyok.

Sajnos az a jellemző, hogy sokkal jobban hiszünk a mi erény gyakorlatainkban, mint Isten megszentelő kegyelmében.

Hétköznapjainkban gyakran találkozunk az adakozással. Megállapíthatjuk, hogy az adakozás egyirányú cselekedet, én adok, az általam meghatározott keretek között. A szeretet kétirányú utca, ott meg kell tanulnom elfogadni, hogy én kapok is, és itt Isten lesz a középpontban. Amikor el tudom fogadni a felém irányuló szeretetet, akkor segíték a másikon, hogy ő is növekedhessen a szeretetben.

Amikor be tudunk fogadni egy súlyos beteget, vagy egy alkoholistát, aki emberi számítás szerint nem fog változni, ott azonnal kiderül, hogy hol van a szeretetünk határa. Mennyire bírom elviselni idegesség, mérgeződés nélkül a másikat...

A világban civakodás van. Isten azonban szeretetközösségben él, ott béke van. Ez a mi küldetésünk, hogy mi is szeretetközösségben éljünk, hogy béke lehessen közöttünk. Ehhez meg kell bocsátanunk, ki kell engesztelődnünk szívből egymással. Ez csak Isten segítségével lehetséges.

Jézussal minden lehetséges, nincsen lehetetlen ezen a világon. Ha úgy tűnik, hogy ez nem így van, akkor velünk, a kicsinyhitőségünkkel van a baj. A Világ békéje az állandó fegyverszünet, melyben újabb fegyvereket gyártanak. Ez egy nagyon törekeny béke, mert nem Krisztusból fakad, hanem a másik legyőzésére irányul. Jézus békéje egészen

más. Feláldozta magát, szeretet áldozatban odaadta az életét. Akik befogadják az életét, azokban az Ő Vére által békét hoz, máshogy nem lesz igazi béke. Ezzel a békével küld minket Jézus a Világba. Ezt a békét kell továbbadnunk a környezetünknek. Jézus boldogságot ígér azoknak, akiket Érte üldöznek. Mennyire távol állunk a vértanú lelkülettől... El vagyunk szomorodva, amikor üldöznek minket. Pedig az üldöztetésnek van egy boldogsága, ez nem mazohizmus. A keresztyény nem önpusztító, teljesen igent mondott az életre.

Az ellenséget nem úgy kell szeretni, hogy nagyon szeretlek, alig várom, hogy megölj. Nem. Szeretnem kell őt is, legyek kész meghalni érte.

A mártír meghal egy igazságért, a hazáért. A keresztyény meghal egy emberért, az ellenségéért, Krisztusért. Ezzel a búzaszem halálára mondok igent, hogy én mint búzaszem szárba szökkenhessek, Krisztus, az Egyház és a világ számára.

Életünk miséje a szentmise végével kezdődik!

J. G.